

*Účet
za lásku*

*Barbara
Taylor*

Bradford



edice
KLOKAN

*Barbara
Taylor*

Bradford

*Účet
za lásku*



edice

KLOKAN

Copyright © Barbara Taylor Bradford, 2015
Translation © Jana Vlčková, 2016
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE CAVENDON WOMEN vydaného
nakladatelstvím HarperCollins Publishers Ltd.

přeložila Jana Vlčková

Redakční úprava Drahomíra Smutná

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2016

shop@alpress.cz

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7543-374-9 (pdf)

Věnováno Bobovi.

Z celého srdce – jako vždycky.

Obsah

ČÁST PRVNÍ RODINNÉ SETKÁNÍ

ČÁST DRUHÁ ODHALENÍ

ČÁST TŘETÍ BOJOVNICE

ČÁST ČTVRTÁ ANDĚLÉ V PŘESTROJENÍ

POSTAVY

NAD SCHODIŠTĚM

INGHAMOVI V ROCE 1926

Charles Ingham, VI. hrabě z Mowbraye, 57 let. Majitel a správce panství Cavendon. Mluví se o něm jako o lordu Mowbrayovi.

Felicity Inghamová, jeho exmanželka, bývalá hraběnka z Mowbraye, 56 let. Po zesnulém otci, průmyslníkovi, zdědila vlastní majetek. Nyní provdaná za Lawrence Pierce, uznávaného chirurga.

DĚTI HRABĚTE A BÝVALÉ HRABĚNKY

Miles Ingham, dědic hrabství, 27 let. Patří mu titul ctihodný pán. Žije v Cavendonu a učí se spravovat panství. Ženatý s Clarissou Meldrewovou.

Lady Diedre Inghamová, nejstarší dcera, 33 let. Žije v Londýně. Pracuje na ministerstvu války. Svobodná.

Lady Daphne Ingham Stantonová, druhá dcera, 30 let. Provdaná za Huga Ingham Stantona. Žijí v jižním křídle Cavendonu spolu se svými pěti dětmi.

Lady DeLacy Inghamová, třetí dcera, 25 let. Žije v Londýně. Rozvedla se se Simonem Powersem a vzala si zpátky své dívčí jméno.

Lady Dulcie Inghamová, čtvrtá dcera, 18 let. Žije v Cavendonu..

O téhle čtveřici dívek personál láskyplně mluví jako o „čtyřech Děčkách“.

Děti lady Daphne a Huga Stanton: Alicia 12; Charles 8 a půl; dvojčata Thomas a Andrew 5 a Annabel 2 roky.

OSTATNÍ PŘÍBUZNÍ

Lady Lavinia Ingham Lawsonová, ovdovělá sestra hraběte, 53 let. Kdykoliv zavítá do Yorkshiru, ubytuje se v rezidenci Skelldale House, ale většinu času tráví v Londýně. Jejím manželem byl John Edward Lawson, obchodní magnát, řečený Jack.

Lady Vanessa Inghamová, Charlesova neprovdaná sestra, 47 let. V Cavendonu má vlastní soukromé apartmá, kde příležitostně hostuje. Většinou pobývá v Londýně.

Lady Gwendolyn Ingham Baildonová, ovdovělá teta hraběte, 86 let. Žije v rezidenci Little Skell Manor. Byla ženou zesnulého Paula Baildona.

Ctihodný Hugo Ingham Stanton, bratranec hraběte, 45 let. Je synovcem lady Gwendolyn, která byla sestrou jeho zesnulé matky, lady Evelyne Ingham Stantonové. Oženil se s lady Daphne.

V MEZIPATŘE

DRUHÁ RODINA: SWANNOVI

Swannovi slouží Inghamovým více než dvě stě let. Není proto divu, že jsou jejich životy v mnoha směrech propojené. Swannovi po generace žijí ve vesnici Little Skell poblíž panského sídla. Jsou Inghamovým stejně oddaní, jako bývali jejich

předci, a každého člena rodiny by bránili do posledního dechu. Inghamovi jim bezvýhradně věří, což platí i naopak.

SWANNOVI V ROCE 1926

Walter Swann, komorník hraběte, 48 let. Hlava Swannovy rodiny.

Alice Swannová, jeho žena, 45 let. Šikovní švadlena, obléká lady Daphne i její dcery.

Harry, syn, 28 let. Původně se vyučil zahradníkem. Nyní se spolu s Milesem Inghamem učí vše, co náleží ke správě panství.

Cecily, dcera, 25 let. Žije a pracuje v Londýně, kde se stala známou módní návrhářkou a majitelkou tří obchodů.

OSTATNÍ PŘÍBUZNÍ

Percy, Walterův mladší bratr, 45 let. V Cavendonu pracuje jako vrchní hajný.

Edna, Percyho manželka, 46 let. Příležitostně v Cavendonu vypomáhá.

Joe, jejich syn, 25 let. Pracuje s otcem jako hajný.

Bill, Walterův bratranec, 40 let. Vrchní zahradník, vdovec.

Ted, Walterův bratranec, 51 let. Truhlář a údržbář, vdovec.

Paul, Tedův syn, 27 let. Pracuje v dílně svého otce.

Erik, Tedův bratr a Walterův bratranec, 46 let. Správce londýnského domu lorda Mowbraye. Svobodný.

Laura, Tedova sestra a Walterova sestřenice, 39 let. Hospodyně v londýnském domě lorda Mowbraye. Svobodná.

Charlotte, teta Waltera a Percyho, 58 let. V Cavendonu už nepracuje. Hlava Swannovy rodiny. Všichni ji chovají ve velké úctě, včetně Inghamových. Charlotte bývala sekretářkou a osobní asistentkou nyní již zesnulého Davida Inghama, V. hraběte.

Dorothy Swannová Pinkertonová, sestřenice Charlotte, 43 let. Žije v Londýně a je provdaná za Howarda Pinkertona, detektiva Scotland Yardu. Pracuje spolu s Cecily v jejím salonu.

POD SCHODY

Henry Hanson, majordomus

paní Agnes Thwaitesová, hospodyně

slečna Susie Jacksonová, kuchařka (neteř Nell, která odešla do penze)

Gordon Lane, vrchní komoří

Ian Melrose, druhý komoří

slečna Jessie Phelpsová, vrchní komorná

slečna Pam Willisová, druhá komorná

slečna Connie Laytonová, třetí komorná

Tim Hartley, řidič

OSTATNÍ ZAMĚSTNANCI

slečna Margaret Cottonová, chůva dětí lady Daphne
slečna Nancy Pettigrewová, guvernanka. Přes léto, kdy děti
nechodí do školy, v Cavendonu nepobývá.

ZAMĚSTNANCI PRACUJÍCÍ MIMO DŮM

Rozlehlé panství se stalo pro mnoho lidí zdrojem obživy. Takový je ostatně jeho smysl, není jen domovem jedné rodiny. Obyvatelům okolních vesnic nabízí zaměstnání a sedlákům půdu, kterou si mohou pronajmout. Little Skell, Mowbray a High Clough vznikly právě proto, aby měli poddaní kde bydlet. Kromě obytných domů v nich hrabata nechala postavit kostely a školy, později vznikly poštovní úřady a obchůdky.

Uplatnění zde našla spousta profesí. Například hajný a pět jemu podřízených myslivců, ke kterým se v době lovu bělokurů připojuje řada honců. Dále jsou tu lesníci a dřevorubci. O zahrady se stará vrchní zahradník a pět jeho pomocníků.

Bělokurové se začínají střílet 12. srpna. Tento den rovněž proslul jako „Význačná dvanáctka“. Lovecká sezona končí v prosinci. Koroptve se střílejí od září, stejně jako divoké ptactvo a kachny. Bažanti se loví od prvního listopadu do konce prosince. Honů se účastní většinou aristokraté.

ČÁST PRVNÍ

RODINNÉ SETKÁNÍ

ČERVENEC 1926

„Malý svět dětství se svým důvěrně známým prostředím je modelem velkého světa. Čím markantněji rodina dítěti vtiskla svůj charakter, tím bude mít větší sklon vnímat a vidět svůj miniaturní svět ve velkém světě dospělého života.“

Carl Jung, *Teorie psychoanalýzy* (1913)

JEDNA

Tuhle pěšinu Cecily Swannová dobře znala. Chodila po ní po celý svůj život. Zvedla hlavu a zahleděla se na velkolepé panské sídlo na kopci. Cavendon Hall. Jedna z největších rodinných rezidencí v Anglii a nejkrásnější v Yorkshiru.

Dnes ráno se stala cílem její cesty jako v dětství už tolikrát. Její rodiče a bratr žijí ve vesnici Little Skell na kraji rozlehlého parku, stejně jako tu kdysi žili jejich předkové – už více než sto sedmdesát let.

Bylo nádherné červencové páteční ráno a nezdálo se, že by dnes mělo pršet. Slunce svítilo a dům se koupal v křišťálovém severním světle, jež propůjčovalo fasádě zvláštní lesk, který se během dne měnil.

Cecily se rozhlížela kolem sebe. Napůl očekávala, že ji odněkud pozoruje Genevra. Avšak po cikánské dívce nebylo nikde ani stopy. Z kopce bylo vidět na cikánský tábor. Genevřina rodina stále žije na pozemcích VI. hraběte. Už sem tak nějak patří, a zdá se, že tu zůstanou věčně.

Tolik se toho změnilo. Cavendon Hall sice vypadá pořád stejně, ale ani on dávno není takový jako dřív. Velká válka všechno změnila. A každého. Jak říká její otec Walter, staré zlaté časy jsou pryč a nic už nebude jako dřív. Jeho slova jako by se denně potvrzovala.

Otec a bratr se z války našťěstí v pořádku vrátili, ale Guy Ingham, dědic hrabství Mowbray, ne. Padl za svou vlast na frontě ve Francii, kde byl pohřben spolu s mnoha svými kamarády ve zbrani.

Všichni ho oplakávali. Nejenom rodina, ale i obyvatelé tří vesnic, rozesetých kolem Cavendonu. Ne proto, že se měl stát jejich novým pánem, nýbrž z toho důvodu, že patřil k nejmladším mladým mužům, které znali. Teď to bude Miles, kdo jednou zdědí panství a vše, co k němu náleží.

Miles Ingham.

Stačilo si na něho vzpomenout a sevřelo se jí srdce. Po celé dětství byli nerozlučná dvojka. Miles byl její nejlepší kamarád a později láska. Milovala ho celou svou bytostí a dosud ho miluje. Mockrát jí vyznal lásku a sliboval, že se jednou vezmou. Ale to se nestalo.

Přinutili ho oženit se s jinou. Miles si vzal Clarissu Meldrewovou, dceru lorda Meldrewa, aby mu povila urozeného dědice. Takhle to mezi šlechtou chodí – o budoucnosti a osudech rozhoduje starost o vhodného následníka.

Vtom Cecily něco napadlo a zůstala stát. Po chvíli odbočila doleva a zamířila do růžové zahrady. Potřebovala několik minut na rozmyšlenou a koneckonců na schůzku přišla moc brzy.

O několik vteřin později otevřela těžké dubové dveře a sešla po schodech. Stará část zahrady, obehnaná zdí, byla plná vůně kvetoucích růží. Zhluboka se jí nadechla a usedla na lavičku z krouceného železa. Tohle místo bylo odjakživa královstvím ticha a krásy.

Přinutila se uklidnit a zavřela oči. Najednou nechápala, proč vůbec souhlasila, že pomůže Milesovi zorganizovat rodinné setkání, které hrabě naplánoval. Je to nejspíš největší pitomost, kterou v životě udělala.

Kéž bys byla úplně blbá, říkala si. Teta Charlotte si zjevně myslí, že jsi schopná tuhle obtížnou situaci zvládnout. Jinak by tě do ní nenavezla.

V duchu se vrátila k rozhovoru, který spolu vedly před týdnem. Dobře si tetina slova pamatovala. „Lady Daphne je jediná, kdo by si dokázal s touhle akcí poradit. Ale má toho tolik... Stará se o celý Cavendon a k tomu má na krku pět dětí. Osobně bych ocenila, kdybys Milesovi pomohla, Ceci.“

Tenhle nápad se jí vůbec nelíbil a snažila se z něj vykrotit. Zamumlala něco o tom, že by bylo lepší, kdyby se toho úkolu ujala některá z Milesových sester. Avšak teta přešla její námitky mávnutím ruky. „Mohou se objevit potíže, Ceci, a my potřebujeme někoho silného, jako jsi ty. Někoho, kdo umí být tvrdý, když je třeba.“

Ano, ona tvrdá být umí, dobře to ví. Ale většinou musí být tvrdá především sama na sebe. A na Milese Inghama.

Šest let s ním nemluvila. Tedy ne pořádně. Vyměnili si jenom pár slov, když na sebe někde narazili, anebo si jen mávli na pozdrav. Před šesti lety se zařekla, že nepřipustí, aby se k ní ještě někdy přiblížil, a když se s tím svěřila své tetě, Charlotte s ní souhlasila.

„Budu žít sama a zcela se oddám kariéře módní návrhářky,“ prohlásila tehdy Cecily a Charlotte se zatvářila spokojeně. A teď ji zčistajasna žádá, aby Milesovi pomohla. Cecily to nechápala, ale v podstatě neměla na vybranou.

Povzdechla si a napřímila záda. Charlotte Swannové hodně dluží. Byla to právě její teta, kdo v začátcích finančně podpořil její obchod s módou a pronajal jí první krámk v Burlington Arcade. Jinak by svou kariéru rozjet nemohla. Staly se z nich obchodní partnerky a stále jimi jsou. Pracovalo se jim spolu nadmíru dobře.

Charlotte věří, že danou situaci ustojím na výbornou, usoudila Cecily. Ví, že nepodlehnu Milesovu kouzlu a nezapletu se s ním na osobní úrovni. Chápe, že bolest, kterou mi způsobil, je hluboká. Dále si je vědoma, že se naplno věnuji světu módy, který se stal mým životem.

Cecily se zvedla a vyšla z růžové zahrady. Kráčela do kopce k domu. Už se cítila líp. Milese Inghama zvládne. Nebojí se ho. Nebojí se nikoho, jestli na tom záleží.

V uplynulých šesti letech se naučila být naprosto nezávislá, stát na svých nohách a dělat vlastní rozhodnutí. Dále sklídila velký úspěch. Ženy její šaty zbožňovaly a kupovaly je ve velkém. A nejen v Londýně, ale i v Americe. Podnikla již dvě cesty do New Yorku a její jméno znali na obou stranách Atlantiku.

Miles čelí jistým potížím. Stejně jako Cavendon.

Viděla svou budoucnost v zářivých barvách. Ano, je plná výzev, ale s trochou štěstí sklídí další úspěch. Miles Ingham patří minulosti a ona zásadně hledí dopředu.

Tenhle víkend mu pomůže a pak se vrátí do Londýna. Bude pokračovat ve své práci a Miles si dál musí poradit sám.

V jejím životě pro něho není místo. Nikdy nezapomene na den před šesti lety, kdy jí řekl, že se bude ženit. Zlomil jí srdce a to mu nikdy neodpustí.

DVĚ

Miles Ingham se sklonil a posbíral kousky korku. Položil je na krbovou římsu vedle hodin v podobě kočáru. Pouze slečna Charlotte je umí správně vklínit pod dva obrazy koní od George Stubbse tak, aby zase nevypadly. Dělá to roky a nikdo tuhle techniku neovládá tak mistrně jako ona.

Otočil se, přešel k otcovu stolu a usedl na židli. Zahleděl se na seznam, který si sepsal. Všechny body se týkaly nadcházejících dní a chtěl je probrat s Cecily. Cecily Swannovou.

Toužil ji vidět. Promluvit s ní. Být jí nablízku. Současně se toho hrozil. Roky k němu byla jen slušná, když na sebe v Cavendonu náhodou někde narazili.

Chovala se tak odtažitě a chladně, že nebyl s to překonat ledové zdi, které kolem sebe postavila. Úplně ho vytěsnila a on věděl proč. Nesmírně jí ublížil a tahle rána se nikdy nezhojila. Stále byla otevřená.

Což nyní představovalo problém, protože k sobě museli být zdvořilí, aby neobvyklé rodinné setkání s jejich přispěním proběhlo hladce. Uvědomoval si, že musí zvolit takovou formu komunikace, na kterou bude ochotná přistoupit.

Povzdechl si a vyskočil ze židle. Náhle ho přepadla nervozita. Přecházel po knihovně a snažil se zkrotit rozbouřené emoce. Cecily tu bude každou chvíli a on nemá ponětí, co jí řekne. Nic si předem nepřipravil, žádný úvod. Také netušil, jak zvládnou dny, které je dál čekají.

Minulý týden dokonce v jisté chvíli zalitoval, že se otec rozhodl pozvat příbuzné na víkendovou návštěvu.

Na druhou stranu k žádnému setkání v Cavendonu dávno nedošlo. Nebylo co slavit. Rodina zabředla do finančních potíží,

ve válce padlo mnoho zdejších mužů a jeho matka způsobila nebývalý skandál, který se všichni pokoušeli ignorovat. A pak je tu DeLacyina deprese z rozvodu, nemluvě o Hugových obrovských ztrátách na Newyorské burze.

Ani jeho život za nic nestojí. Vlastně jakýpak život? Stále víc v něm sílil odpor k manželce Clarisse, která byla neuvěřitelně natvrdlá a rozhazovačná. Mlela jen o šatech, kosmetice a špercích. Což ho nudilo. Taky si libovala v pomluvách. Věčně probírala svoje kamarádky a nenechala na nich nit suchou. Její uštěpačné komentáře na adresu jiných žen vyloženě nesnášel.

Dále nemohl ani cítit jejího otce, lorda Meldrewa. Příliš své jediné dítě rozmaloval a udělal pro Clarissu, co jí na očích viděl. To samo o sobě mezi nimi způsobilo rozkol. Miles zhýčkanými ženami pohrdal a ta jeho byla obzvlášť nesnesitelná.

Dávno se smířil s tím, že spojil svůj život s tupou ženskou, která, a to ho štvalo nejvíc, nebyla schopná počít dítě.

Takže byl stále bez toužebně očekávaného dědice. Nejenom že Clarissa byla neplodná, ale k jeho velkému rozčarování si brzy vypěstovala averzi vůči Cavendonu a odmítala přijet do Yorkshiru.

„Holt nejsem venkovanka,“ poučila ho krátce po svatbě. Co je tohle za manželství? Přistoupil k oknu a zahleděl se přes terasu do parku.

Vzápětí mimoděk ztuhl. Po schodech kráčela Cecily. Rázem měl hlavu dočista prázdnou. Hrudník se mu sevřel a najednou se mu špatně dýchalo. Polkl a musel se ovládnout. Vydal se otevřít dveře na terasu.

Cecily se k němu blížila. Ohromil ho její půvab. Bohaté vlasy s rusými odlesky, slonovinová pleť a levandulové oči, které zřetelně svědčily o tom, že pochází z rodu Swannových. Tyhle oči mají všichni.

Měla na sobě bílé šaty s námořnicky modrým lemováním a opaskem, a široká sukně elegantně poletovala kolem jejích dlouhých štíhlých nohou.

Konečně se mu podařilo najít ztracený hlas. „Ahoj, Cecily.“ Srdce mu divoce tlouklo v hrudi a upřímně ho překvapilo, že

se mu nechvěje hlas. K jeho nezměrné úlevě zněl normálně. „Díky, žes přišla.“

Přikývla a stiskla podanou ruku. Okamžitě ji však pustila a ustoupila o krok. Chladně se na něho podívala a poznamenala: „Doufám, že tohle počasí ještě několik dní vydrží.“ Mluvila tiše a klidně.

„Já taky,“ přikývl a náhle nevěděl, jak dál. Vzal ji za loket a odvedl do knihovny, kde za nimi zavřel dveře.

Cecily okamžitě zamířila ke krbu, jak obvykle činil každý, kdo zavítal do téhle místnosti. Bylo zde chladno i v tom nejteplejším létě.

„Chci se omluvit,“ oznámil Miles a rychle ji následoval k hřejivým plamenům.

„Za co?“ zeptala se mírně podrážděně.

„Za svoji laxnost... Nikdy jsem ti nepoblahopřál k úspěchu, jehož jsi za posledních šest let dosáhla. Stala ze z tebe uznávaná módní návrhářka a já bych byl moc rád, kdybys věděla, jak strašně moc ti to přeju. Jsem z toho nadšený a zároveň jsem na tebe hrdý.“ Odkáslal si a dodal: „Pokoušel jsem se ti napsat, ale pokaždé jsem ten dopis zahodil. Nenacházel jsem správná slova. Taky jsem se bál, abych tě spíš nenaštval.“

„Ano, to se mohlo stát. Za určitých okolností.“

Cecily usedla na židli u krbu. Pečlivě si urovnala sukni. Nemohla si nevšimnout, že Miles vypadá ztrápeně. Zhubl a vznáší se kolem něho aura smutku, který se usadil především v jeho očích. Bylo jí ho líto. Věděla, že to nemá lehké.

Přešel k pohovce a uvelebil se na ní. Tiše prohlásil: „Mám seznam věcí, které bych s tebou rád probral. Týkají se nadcházejícího víkendu. Ale napřed si potřebuju promluvit o něčem jiném.“

Cecily přikývla. „Ven s tím.“

„Chtěl bych si vyjasnit náš vztah. V posledních letech jsme k sobě byli slušní, ale nic víc. Chápu proč. Ale pro příštích pár dní by se nehodilo, kdybychom se k sobě chovali nepřátelsky, zejména před rodinou. Souhlasíš?“

„Ano. Taky mě napadlo, že by moje averze vůči tobě mohla představovat problém, proto se musím mírnit.“

„Já taky, Cecily.“ Váhavě se pousmál a dodal: „Včera mě napadlo, že bychom spolu možná dokázali vycházet stejně jako dřív. Výborně jsme se tehdy bavili a byli jsme šťastní.“

Když mlčela, otázal se: „Nebo se pletu?“

„Máš pravdu, ale doufám, že neočekáváš, že s tebou půjdu do podkroví do našeho ‚hnízdečka lásky‘, jak jsi tomu říkal.“

Tvářila se tak vážně, že se Miles neubráníl smíchu, čímž zaskočil i sebe sama. Nezasmál se celé měsíce. „Samozřejmě že ne.“ Po chvíli se mu vrátila někdejší serióznost. „Mluvím o našem vystupování,“ vysvětloval.

Cecily se podařilo zachovat vážnou tvář, přestože nastal okamžik, kdy se málem neudržela a přidala se k jeho veselí. Kdepak. Nic mu neulehčí. Nikdy.

Po chvíli odpověděla: „Myslím, že když smažeme posledních pár let a vzpomeneme si na naše dětské přátelství, tak to půjde. Osobně se ze všech sil vynasnažím, abychom lordu Mowbrayovi přichystali dokonalou oslavu.“

„Děkuji ti, Ceci. Věděl jsem, že máš smysl pro dobrý obchod.“

„Spíš jsem přistoupila na kompromis, Milesi,“ odpověděla škrobeně.

Ignoroval její chlad, nepatrně si poposedl a pokračoval: „Ještě něco bych ti chtěl vysvětlit. Něco, o čem bys měla vědět.“

Tón jeho hlasu se změnil. Najednou zněl velmi naléhavě. Ostražitě se na něho podívala. Zнала ho natolik, aby věděla, že se jí chystá sdělit něco hodně důležitého.

„Prosím.“ Tvářila se vyrovnaně a zároveň odměřeně.

„Příští týden jedu do Londýna. Nebyl jsem tam věky. Požádám Clarissu o rozvod.“

Tohle Cecily nečekala a byla v šoku. Dřív než se stačila ovládnout, vyhrkla: „Ale co na to řekne hrabě?“

„Otec ví, že naše manželství nefunguje. Vůbec se k sobě nehodíme. Clarissa nesnese žít na venkově a kromě toho nikdy neotěhotněla. Neporodila mi dědice, což trápí jak mého otce, tak mě. Dítě spolu mít nikdy nebudeme, protože už dlouho žijeme odděleně.“

Když mlčela, prohodil: „Stejně to dávno víš. Jsi Swannová a Swannovi vědí o Inghamových všechno.“

„Všechno ne,“ zdůraznila. „Ale je pravda, že o tvém nevydařeném manželství vím, Milesi. Prozradila mi to prateta Charlotte. Mrzí mě, že vám to nevyšlo.“

„Mě taky,“ zamumlal. „Byla to ode mě hrozná oběť.“

„Já vím,“ přikývla. Radši nemyslela na oběti, které přinesla ona. O některých věcech je lepší nemluvit.

Miles pokračoval: „Hodlám Clarisse učinit velkorysou nabídku. Slíbím jí výživné i dům v Kensingtonu, který jsme od otce dostali jako svatební dar. Ale nejsem si jist, jestli bude s rozvodem souhlasit.“

Cecily svraštila obočí. „Proč by neměla? Je mladá a pohledná. Může se znovu vdát. Jenom si představ, co do nového manželství přinese – alimony a nádherné sídlo.“

„Když se znovu provdá, tak o výživné přijde. Ale dům jí zůstane. Přesto je zde jeden problém.“

„Jaký?“

„Titul. Chce být hraběnkou, proto se bude rozvodu zuby nehty bránit. Když loni otce sklátil infarkt, přicházely okamžiky, kdy se mi zdálo, že z toho má nefalšovanou radost a čeká, až táta zemře a uvolní mi místo. A tím pádem i já, samozřejmě.“

„Ale to je hrozné, Milesi! Příšerné.“ Znělo to zděšeně.

„Mně to povídej! Zprotivila se mi natolik, že od té doby žijeme odděleně. Ale tenhle spor vyhraju, tím jsem si jist. Otec mluvil se svým právníkem. Zaručený způsob, jak se z téhle šlamastyky dostat, je vzít vinu na sebe a předložit důkazy o cizoložství, aby mě mohla zažalovat o rozvod. Když s tím nebude souhlasit, zažádám o rozvod já. Podle pana Paulsona, tátova právníka, mám důvod. Sice ne kvůli cizoložství, ale pro opuštění společné domácnosti. Jak jistě dobře víš, sbalila si všechny věci a odjela z Cavendonu. Jiným slovy vylétla z manželského lože.“

Cecily se opřela o židli a přemýšlela o uplynulých šesti letech. Pro Milese to jsou ztracené roky. Zato pro ni byly přínosné, protože rozjela svůj obchod s módou, dařilo se jí a vydělávala slušné peníze.

„Penny za tvoje myšlenky,“ řekl tiše Miles. Pozorně ji sledoval.

„Myslím na všechna ta léta, která jsi ztratil,“ přiznala, upřímná jako vždycky.

„Já vím. Na druhou stranu jsem se hodně naučil o zemědělství, dobytku, půdě, honitbě a řízení panství. A pořád se učím.“ Naklonil se a upřeně se na ni zahleděl. „Až budu volný, až se rozvedu s Clarissou, budu u tebe mít ještě šanci?“

„Co přesně tím myslíš?“ zeptala se. V ústech jí náhle vyschlo a srdce bilo na poplach.

„Dobře víš, co. Ale vyslovím to nahlas, aby mezi námi bylo jasno. Myslíš, že máme my dva šanci, Ceci?“

Jeho otázka ji nepřekvapila. Věděla, že ji stále miluje, stejně jako ona miluje jeho. Na jejich pocitech se nikdy nic nezmění. On je pro ni ten pravý a nikdo jiný takový na světě není, což platí i pro něho vzhledem k ní. Avšak existuje mezi nimi jeden podstatný rozdíl. Miles je dědicem hrabství a jeho otec si pro syna bude přát novou urozenou nevěstu. S děvčetem z lidu, jako je ona, se nespokojí. Dostatečně jí to před šesti lety vysvětlila DeLacy, když jí zčistajasna oznámila, že se bratr žení. *Musí se oženit s aristokratkou a ne obyčejnou holkou, jako jsi ty*, prohlásila tenkrát a Cecily na její slova nikdy nezapomněla.

„Neodpověděla jsi mi,“ připomněl se Miles a jeho modré oči náhle byly plné lásky. Hluboký smutek se rozplynul.

Způsob, jakým se na ni díval pohledem plným touhy, se jí hluboce dotkl. Jeho výraz hovořil sám za sebe. Odrážel přesně to, co ona celé ty roky cítila. Zdráhavě spustila: „Když mi bylo dvánáct, požádal jsi mě o ruku a já souhlasila. Ale byli jsme děti. Když mi bylo osmnáct, požádal jsi mě znovu a já tvou nabídku přijala. Přesto ses oženil s jinou ženou. Co to na mě zkoušíš, Milesi? Do třetice všeho dobrého?“ Tázavě povytáhla obočí.

Přikývl a vážnost okamžiku zpřetrhal široký úsměv. „Ano, do třetice všeho dobrého! Tak vezmeš si mě, až se rozvedu?“ Jeho hlas zněl mnohem veseleji a zdál se mladší.

„Nevím,“ odpověděla. „Nejspíš ne. Hodně jsem se změnila a ty taky.“ Odmlčela se, aby se zhluboka nadechla. „Zato naše

situace zůstala stejná. Pořád jsem obyčejná holka. Nemůžu ti nic slíbit, Milesi, a ty bys neměl nic slibovat mně.“

„Pořád mě miluješ, Cecily. Stejně silně jako já miluju tebe. Nikdy jsem nepřestal a ty to víš.“ Opřel se a zatvářil se zamyšleně. Potom pronesl tichým něžným hlasem: „Patříme k sobě už od dětství.“

Cecily mlčela a z jejího obličej se nedalo nic vyčíst, zato srdce se jí svíralo. Chtěla mu říct ano, chtěla souhlasit s tím, že k sobě patří, ale neodvážila se. Nemohla se mu vydat na milost, protože to bude jeho otec, hrabě z Mowbraye, kdo bude mít poslední slovo, ne Miles.

Skoro jako by jí četl myšlenky, Miles oznámil: „Musíme to vzít jedno po druhém, Cecily. Napřed musím získat svobodu. Potom si všechno vyříkáme. Souhlasíš?“

Mohla jen přikývnout.

„Teď se vrátíme k plánu na nadcházejících pár dní. Proto jsme tady.“

Předložil jí nástin chystaného programu, ale v duchu se usmíval. Bude mít Cecily pro sebe, ať jsou její pochybnosti sebevětší. Muži z rodu Inghamů a ženy z rodu Swannových si nedokážou vzájemně odolat a oni dva nejsou výjimkou. Takhle to zkrátka má být.

TŘI

Tahle zahrada je učiněný zázrak. Nad nízkými živými ploty se vypínají vyvýšené květinové záhony. Jejich krása bere dech.

Charlotte Swannová se spokojeně usmála a pocítila příval pýchy. Tuhle nádheru vytvořil její prasynovec Harry ve světle zeleném salonu v jižním křídle.

Připomněl jí tím pokojovou zahradu, kterou pro tuhle místnost navrhla před mnoha lety. Třinácti, aby byla přesná. Tenkrát pořádala večírek, jenž se stal vrcholem letní společenské sezony. Sjeli se na něj aristokraté ze širokého okolí.

Ten večer byl pamětihodný v mnoha ohledech a lady Daphne všechny ohromila svou krásou, které není rovno. Zvolila pro tuto příležitost měňavé korálkové šaty v barvách moře. O večírku se mluvilo mnoho týdnů a Charlotte nikdy nezapomene, jak to Daphne tehdy slušelo.

Ale teď měla hlavu plnou Harryho. Mrzelo ji, že ztratil o zahradničení zájem. Má cit pro formu a barvu a podle jejího názoru povyšoval svou tvorbu na umění. Bohužel ho rostliny přestaly bavit. Teď se chce stát správcem panství. Těší ho pracovat s Milesem a učit se od Alexe Copea, který před dvěma lety nahradil Jima Waterse.

Harryho vzpoura proběhla začátkem roku a otřásla jeho otcem Walterem, který považoval synovo rozhodnutí za zradu, umocněnou tím, že Harry uvažoval o odjezdu z Cavendonu.

Zato Harryho matka Alice tak překvapená nebyla. Od začátku věděla, že se její syn po návratu z války hodně změnil pod vlivem brutality a zabíjení, jichž se stal svědkem na frontě.

Válka všechny poznamenala, dokonce i jejího muže. Zatímco z Waltera se stal hloubavý muž, její syn náhle projevoval nezávislost a ambice. Měl pocit, že mu společnost něco dluží.

Byla to Cecily, kdo požádal Charlotte, aby zasáhla, a ona to udělala. Stačilo prohodit pár slov s lordem Mowbrayem a pak s Alexem Copem, aby Harry v Cavendonu postoupil na pomyslném žebříčku.

„Je to tak v pořádku?“

Charlotte nadskočila úlekem a otočila se za Harryho hlasem. Opíral se o rám dveří a tvářil se zamyšleně.

„Víc než to,“ odpověděla. „Je to krása, Harry. Úplně ses překonal.“

„Myslím, že tenhle kousek talentu jsem zdědil po tobě, teto Charlotte.“

„Jsi mnohem lepší zahradník než já. Hotový profesionál. Je od tebe hezké, že sis dal tu práci a věnoval tomu čas. Díky, Harry.“

„Není zač. Náhodou mě to bavilo. Je to můj způsob poděkování za to, jak jsi mi pomohla přesvědčit tátu,“ odpověděl

a vkročil do místnosti. „Rád bych se tě na něco zeptal.“ Zůstal stát a zaváhal, jako by si to na poslední chvíli rozmyslel. Najednou nevěděl, jak dál.

Vzhledla k němu a napadlo ji, jak pohledný muž z něho vyrostl. Ve svých osmadvaceti letech byl vysoký jako jeho otec. Podobal se svým předkům z rodu Swannových, po kterých zdědil husté narezlé vlasy a dokonce i šedé oči se zvláštním levandulovým odstínem.

„Stalo se něco, Harry?“ zeptala se. „Připadáš mi ustaraný.“

„Ustaraný ne, jenom zvědavý. Zajímalo by mě, proč jsi požádala Ceci, aby pomáhala Milesovi. Neměla by se toho ujmout spíš některá z jeho sester?“

Charlotte zavrtěla hlavou. „Daphne neví, kam dřív skočit. Dulcie je moc mladá a DeLacy sklíčená. A co se týče Diedre, naší intelektuálky, tak ta je nad podobné zbytečnosti povznesená. Zbyla jenom Cecily a Miles potřebuje pomoc.“

„Chudák. Je mi ho líto. Pracovat s mojí ledovou sestrou... Bude z ní mít omrzliny.“

Charlotte se rozesmála a zavrtěla hlavou. Harry má ke všemu vtipné připomínky.

„Měla jsem k tomu ještě jeden důvod,“ přiznala.

„Však jsem si to myslel,“ podotkl Harry. „Je tak uštvaný a zničený, ten náš Miles. Potřebuje trochu laskavosti. A Ceci na něho bude hodná, přestože se na něj v hloubi duše pořád zlobí.“

Charlotte po něm loupala očima. Harry občas trefí hřebíček na hlavičku. Ostatně svou sestru dobře zná a s Milesem se přátelí od dětství.

„Možná si zahrávám s ohněm, když jsem dala ty dva dohromady,“ připustila. „Ale spoléhám na to, že jsou oba dospělí a dostatečně inteligentní, aby se dokázali povznést nad svoje mindráky a problémy.“

„Souhlasím.“ Šel se podívat na květiny na záhonech. Ulomil jednu odkvetlou a zastrčil ji do kapsy. Aniž se podíval na tetu, zamumlal: „Očekáváš potíže?“

„Upřímně řečeno, nejsem si jistá. Nějaká nevraživost se jistě objeví, ale nebude to nic, s čím bychom si neporadili. Na dru-

hou stranu mě napadlo, že bude lepší být připravený, a když dojde na zvládání kritických situací, není tu nikdo lepší než Cecily. Kromě toho umí být neutrální, racionální a dovede lidi uklidnit. Vždycky jí říkám, že by z ní byl dobrý diplomat – má výborné vyjednávací schopnosti, vždyť víš.“

„Kdo má výborné vyjednávací schopnosti?“ zeptala se ze dveří lady Dulcie, jež vplula do salonu ve slušivých petrkličově žlutých šatech. V osmnácti byla téměř stejná jako v dětství: prostořeká, s jazykem jako břitva. Diedre se sice už nebála, ale pořád kolem ní chodila po špičkách a byla ve střehu. Nescházelo jí sebevědomí a uvědomovala si svoje společenské postavení. Navíc dostala do vínku vysokou inteligenci.

Charlotte pro ni byla jako matka. Vychovala ji spolu s chůvou Clarice a Daphne. Tyto tři ženy na ni měly největší vliv.

Dulcie se usmála, natáhla paže a rozběhla se k Charlotte, aby ji objala.

„Ráda vás zase vidím,“ řekla Charlotte. „Těší mě, že jste zpátky. Stýskalo se mi po vás. Ale v Londýně bylo hezky, že?“

„Bylo, slečno Charlotte. U tety Vanessy se mi moc líbilo. Hodně mi pomáhala se studiem, ale těší mě být zase zpátky doma.“ Podívala se na Harryho, který z ní nespouštěl oči, a nepatrně zrůžověla. „Ahoj, Harry. Ráda tě zase vidím.“

Naklonil hlavu. „Vítejte zpátky, lady Dulcie,“ blekotal. Sotva se v jeho blízkosti objevila nejmladší dcera pana hraběte, ztrácel svoji obvyklou výmluvnost. Z jejího půvabu se mu točila hlava. Obdivoval ji a tajně si přál poznat ji víc.

Charlotte se ujala vedení. „Podívejte se na tu krásnou zahradu, kterou tu Harry vytvořil pro zítřejší večeři, lady Dulcie. Je nádherná, že?“

„Nikdy jsem nic takového neviděla,“ odpověděla Dulcie. Otočila se k Harrymu a dodala: „Blahopřeju, jsi skutečný umělec.“ Nato se rozesmála. „Teď si vzpomínám, že jsem kdysi dávno jednu takovou vlastně viděla. Mohlo mi být asi tak pět let. Vtrhla jsem sem celá upatlaná od čokolády, zrovna když se chystal zahajovací tanec.“

Charlotte se usmála. Dobře si na tenhle incident pamatovala. Sice u něj nebyla, ale doslechla se o něm druhý den.

„Žádná z přítomných dam se k vám nesměla ani přiblížit,“ vzpomínala. „Aspoň co jsem slyšela. Bály se, aby si o vás neušpinily šaty.“

Dulcie se zakřenila. „Kde je Daphne? Víte to, slečno Charlotte? Nemůžu ji nikde najít.“

„Podle mě bude vzadu v zimní zahradě. Chtěla se podívat, jak se daří jejím rostlinám.“

„Hned se za ní vypravím. Jen co se dozvím, kdo má ty výborné vyjednávací schopnosti.“

„Kdo jiný než Cecily,“ odpověděla Charlotte.

ČTYŘI

„Vítej zpátky, zlato,“ usmála se Daphne, když Dulcie proběhla zimní zahradou a vlétla do náruče své milované sestry. „Chybělas mi,“ dodala a pak si přidržela Dulcii na délku paží, aby si ji mohla pořádně prohlédnout. „Jsi krásnější než kdy dřív.“

„Ne ne ne. Za uznávanou krasavici jsi v téhle rodině ty,“ namítla Dulcie a honem pokračovala: „Nemohla jsem se dočkat, až budu doma. Musím ti toho tolik vyprávět. Především o Felicity.“

Daphne přikývla a ukázala na lavičku z proutí, na kterou usedly. Od té doby, co její matka opustila Cavendon, o ní Dulcie mluvila jen jako o Felicity. Někdy dokonce použila frázi „ta ženská, co mě opustila“. Kromě toho pro ni měla řadu směšných a někdy dost jízlivých přezdívek.

Daphne chápala proč. Felicity se věnovala jen své těžce nemocné sestře a osobním problémům a na svou malou dcerku neměla čas, což jí Dulcie nikdy neodpustila.

Uvelebily se na lavičce. „Tak mi všechno pověz,“ vyzvala starší sestra mladší. „Jsem jedno ucho.“

„Dozvěděla jsem se, že Felicity hodlá vykopnout Lawrence Pierce, toho šíleného šarlatána se skalpelem. A mimochodem – není to jediná věc, kterou se ten chlap ohání. Prý je to děsný děvkař, který předvádí své mužství na potkání.“

Dulcie zvědavě upřela oči na sestru a očekávala její reakci.

Daphne vyprskla smíchy. Jako vždy se nesmírně bavila Dulciinou bezprostředností a barvitostí jejího jazyka. Otec neustále opakoval, že se slovy nakládá jedinečným způsobem a měla by se stát spisovatelkou. Daphne si myslela totéž.

„Kdo ti tohle vykládal?“

„Matka Margaret Athollové,“ odpověděla Dulcie. „Lady Dunhamová. Také se prý povídá, že jejich manželství stojí na pokraji krachu a Felicity se chystá přesídlit do Cavendonu. Nevrátí se sem, že ne, Daphers? Já tady tu věčně nadřzenou mužolapku nechci. Otec ji zpátky nevezme, že ne?“

Daphne zavrtěla hlavou. Musela přemáhat smích. „Ani se o to nepokusí. Otec o ni rozhodně nestojí. To, co jsi slyšela, jsou pouhé drby. I když... Třeba toho svého chirurga skutečně vyhodí. Také se mi donesly historky o jeho vybraném chování.“

„Ten navoněný chlap je ostřílený cizoložník, který si myslí, že je největší ze všech donchuanů a žádá mu nedokáže odolat. Je na sebe náležitě hrdý. I na svoje... skryté kouzlo, kulantně řečeno.“

Daphne se zase musela smát proti své vůli. „Podle Diedre se všichni chirurgové považují za bohy. Nejspíš proto, že zachraňují životy.“

„Anebo je ničí,“ opáčila Dulcie. Následoval okamžik ticha, kdy se Dulcie přisunula blíž. „Myslím, že se teta Vanessa provdá za toho umělce, co se s ním přátelí. Je moc milý. A mimochodem – pochází z té slavné rodiny Barnardů, kteří mají velmi dobré styky. Byl ke mně laskavý a pomáhal mi s přípravou na kurz Dějin umění.“

Daphne se zatvářila udiveně a pátravě se zahleděla na sestru. „Vypadá to podle tebe na zasnuby?“

„Úplně jistá si tím nejsem, ale pode mě ano. Prakticky u ní bydlí a pořád jsou spolu, jeden z druhého úplně na větvi.“

„Otec o tom neví. Jinak by mi to řekl. Na druhou stranu teta Vanessa není povinná se mu svěřovat. Je jí přes čtyřicet a může si dělat, co chce.“

„Páni! Já bych tak dlouho na svatbu čekat nechtěla. Není na děti už moc stará? Co myslíš, Daphers?“

„Možná,“ odpověděla Daphne.

Dulcie, která seděla čelem ke dveřím, vyskočila, když v nich spatřila stát svého otce. Tvářil se našťavaně a ji by zajímalo, jestli se zlobí kvůli ní, protože se po příjezdu nevydala nejdřív za ním.

Daphne si ho také všimla a okamžitě věděla, že se něco stalo. Svědčil o tom otcův zlostný postoj. Co ho našťvalo? Obvykle býval klidný a vstřícný. V duchu se příkrčila a modlila se, aby to nijak nesouviselo s plánovaným rodinným setkáním.

„Ahoj, tati!“ zvolala Dulcie, sotva se před nimi zastavil. „Právě jsem dorazila,“ vysvětlovala pohotově. „Zrovna jsem za tebou chtěla jít a pozdravit tě.“

Přes Charlesovu tvář přelétl prchavý úsměv a zase se hned rozplynul. Vroucně svou nejmladší dceru objal a políbil ji na tvář. „Vítej doma, miláčku. Jsem rád, že jsi zpátky. A taky žes přijela dřív.“ Pustil ji z náruče a zeptal se: „Co tvoje sestry? Taky už jsou tady?“

„Pokud vím, tak ne. Myslím, že jsem první. Chtěla jsem stihnout odpolední svačinu.“

Přikývl a obrátil pozornost k Daphne, která se zvedla z lavičky. „Potřebuju s tebou o něčem mluvit. Soukromě. A dost to spěchá.“ Podíval se na svou nejmladší. „Omluvíš nás, Dulcie, prosím?“

„Ano, samozřejmě. Půjdu do svého pokoje. Požádala jsem Laytonovou, aby mi vybalila kufry.“

Sotva osaměli, Daphne se tázavě podívala na otce. „Co se stalo, tati? Vidím, že se zlobíš.“ Zmocnilo se jí napětí, které se snažila skrýt.

„Zlobím se a jsem strašně naštvaný – a taky dočista zaskočený. Šel jsem dolů do sklepa, abych si něco vzal z trezoru, a zjistil jsem, že chybí rodinné šperky.“

Daphne nedokázala zakrýt šok. „Ale jak je to možné? Klíč máš přece jenom ty.“

„To je pravda. Také byl na mém obvyklém místě. Vzal jsem ho, sešel jsem do sklepa, odemkl trezor, vytáhl z něho kazetu a zjistil, že v ní chybí diamantové náušnice. Prohlédl jsem dalších pár etují a všechny byly prázdné. Byl to šok, Daphne. Nemohl jsem uvěřit svým očím.“

„Pojďme se tam okamžitě podívat. Musíme prohlédnout všechny šperkovnice. Souhlasíš?“

„Jistě. Byl jsem tak rozrušený, že jsem hned běžel nahoru.“

„Myslíš, že někdo věděl, kde ten klíč je? Vzal si ho, sešel dolů – povězme v noci – a šperky ukradl?“

„Copak já vím? Kdo by o klíči mohl vědět?“

„Mluvil jsi s Hansonem?“

Hrabě zavrtěl hlavou. „Běžel jsem rovnou za tebou. Pojď se mnou, Daphne, a vezmi si pero a papír. Sepíšeme si seznam všeho, co chybí. Proč jsem na to musel přijít zrovna teď, když nás čeká tak nabitý program?“

Poblíž kuchyně byla místnost s klenutým stropem, kde se uchovávalo běžně používané stříbro. Další dobře opevněné místnosti byly dole ve sklepech. Nechal je vystavět Humphrey Ingham, první hrabě z Mowbraye kolem roku 1700. Připomínaly dračí sluje a nestřežily pouze početnou sbírku šperků, ale i vzácné kousky stříbra, vytvořené velkými mistry osmnáctého století.

Cestou po schodech se Daphne zeptala: „Kdys tam byl naposled, tati?“

„To už bude dost dlouho. Poslední dobou nepořádáme žádné večírky, takže si na šperky nikdo ani nevzpomene. Vážně jsem z toho zmatený. Ale musíme tuhle záhadu rozluštit a šperky získat zpátky. Otec, dědeček i pradědeček tvrdili, že krypty

jsou naše bezpečnostní síť. Klenoty v nich uložené považovali za investici a zároveň je rádi předváděli. Většina pocházela z doby prvního hraběte, který hodně obchodoval v cizině a diamanty nakupoval přímo v proslulých dolech Gólkonda. Jsou to jedinečné kousky.“

Charles odemkl železné dveře a vstoupil do obrovské krypty. Rozsvítil světlo. „Ještě že sem otec nechal zavést elektřinu. Co bychom si jinak počali?“

„Nechali ji sem zavést sami,“ zamumlala Daphne a následovala otce k jednomu z největších sejfů, přistavenému ke zdi na vzdálené straně krypty.

Charles ho otevřel a zvedl odřené pouzdro z červené kůže. „Byly v něm diamantové náušnice. Od Cartiera. Jak vidíš, je prázdné. Tady byl zase řetízek s diamanty. Také od Cartiera.“

Daphne přikývla a zvedla krabičku z modré kůže se zlatými okraji. „Tady je brož, kterou jsem měla na svatebních šatech, tati.“

„Obávám se, že není, zlato. Taky je prázdná.“

„Nemůžu tomu uvěřit!“ vykřikla Daphne, když zvedla víčko. „Skutečně tu není. Patřila k mým nejoblíbenějším kouskům. Měla jsem ji na svatebních šatech a později si ji máma vzala na večeři poté, co se v lednu ve čtrnáctém roce narodila Alicia –“ Náhle se odmlčela a obrátila se k otci. „Vím, kdo vzal ty šperky.“

Charles se mračil. „Chceš ukázat prstem na matku?“

„Jsem si tím skoro jistá, tati! Měla tu brož jako poslední.“ Položila prázdnou krabičku na stůl stojící uprostřed místnosti. Vrátila se k trezoru a vyndala z něj další dvě etuje. „Tady měla být tiára s rubíny a diamanty, a v téhle náramek, který k nim patřil.“

Když je otevřela, přikývla. „Tati, vzala si i tyhle kousky. Vůbec o tom nepochybuji. Měla je nejradši, stejně jako marmadukské perly. Ty jsou v jiném trezoru, že?“

„Ano, jsou. Měli bychom se podívat, jestli odtamtud také nezmizely.“

Perly, pocházející z osmnáctého století, byly velmi cenné a Inghamovi je po mnoho let střežili jako oko v hlavě. Byly

pečlivě vybrané a sladčené a navlečené na dlouhé šňůře. Měly nevyčísitelnou hodnotu. Daphne nepochybovala o tom, že na aukci by se daly vydražit za pěkně tučnou částku.

Krabička byla těžká, takže okamžitě věděla, že o ně nepřišli. Zvedla víčko, spokojeně se usmála a přikývla. „Aspoň že tyhle nám nesebrala, tati.“

„Věděl jsem, že tu budou. Perly se čas od času musí vyndat na vzduch. Potřebují se tak trochu vydýchat. Z toho důvodu je celkem často bereme nahoru,“ vysvětloval Charles.

„Jsem přesvědčená o tom, že ty ostatní šperky sebrala máma. Věděla, kam schováváš klíč. Kromě ní to nikdo neví. Tedy až na mě a Milese. A my jsme je nevzali. Udělala to ona. Tvoje bývalá žena a moje matka. Vezmu si je zpátky do posledního kousku. Ta se bude divit. Nedám jí pokoj, dokud šperky Inghamových nebudou tam, kam právoplatně patří.“

„Jak to chceš udělat, Daphne? Jak jí vůbec dokážeš, že ty šperky má? Tvoje matka nikdy nepřizná, že z Cavendonu odvezla něco, co neměla.“

Daphne chvíli mlčela, než přiznala: „Mám spojení. Člověka, který mi pomůže. O tom nepochybují.“

Hrabě se zamačkal a v očích se mu objevilo znepokojení. „Kdo je to? Na koho se hodláš obrátit?“

„Obávám se, že ti to nemůžu říct, tati. Ne že bych ti nevěřila. Jenom to zkrátka nejde. Aspoň zatím. Až dostaneme šperky nazpátek, všechno ti vysvětlím.“

Charles si hluboce povzdechl. „Kdy miníš Felicity konfrontovat?“

„Někdy v příštích týdnech, až budeš pryč. Přinutím ji, aby je vrátila. Ze zjevných důvodů momentálně nemůžeme podniknout žádné kroky, ale to mi starost nedělá. Nemůže je prodat. Nikdy.“

„To máš pravdu. Kdyby se objevily na trhu, okamžitě bych se o tom dozvěděl.“

„Takže teď zamkneme všechny trezory a sejfy a na pár dní pustíme ztracené šperky z hlavy. Slibuji, že příští týden provedu důkladnou kontrolu a sepíšu, co chybí.“

„Jsem z toho poněkud vykolejený,“ přiznal Charles.

„Chápu tě, tati, ale nesmíme připustit, aby tenhle incident vrhl stín na rodinné setkání. Nebylo by to fér.“

„Ne, nebylo. Jako obvykle z tebe mluví hlas rozumu, Daphne. Co bych si bez tebe počal?“

PĚT

Daphne nepochybovala o tom, že sotva otec uviděl prázdné etuje, okamžitě pochopil, kdo šperky vzal, ale počkal, až mu jeho podezření potvrdí.

Vrátila se do skleníku, usedla na židli a přemítala o své matce, ženě, která se tak drasticky změnila, že jí najednou připadala cizí. Daphne z toho vinila Lawrence Pierce. Je to jeho vina. Měl na Felicity neblahý vliv a jistě ho dosud má.

Smutně si povzdechla. Co se týče matky, ani jeden z nich nemůže nic moc dělat. Pierce si vzala a ten očividně stojí u kormidla, jak trefně vyjádřil Miles. Matka způsobila skandál, když utekla od manžela za chirurgem z Londýna. Avšak její bývalý muž i rodina se z toho kupodivu dobře oklepali a dál drželi při sobě. Všude jsou nějaké problémy – buď vztahové, nebo finanční.

Nemohla pochopit, že matka sebrala šperky, jako by jí patřily, a odjela za milencem do Londýna, aniž se zamyslela nad svým počínáním. Nevadilo jí ukrást klenoty, ani opustit děti. Stalo se to před dvanácti roky.

Dulcie bylo tehdy pouhých šest let a malé Alicii, Felicitině jedinému vnoučeti, ani ne rok.

Ale její děti to zvládly. Nejenom že se vzájemně podpořily, ale zůstal jim jejich mimořádný otec, milující muž a přímo ztělesnění slušnosti.

Ona kromě toho měla svého drahého Huga a prvorozené dítě. A taky všechny Swannovy. Co by si bez nich počala? Hlavně bez Charlotte.

Za běžných okolností by se za ní hned vydala, se vším se jí svěřila a požádala ji o pomoc. Ale tentokrát nemohla. Charlotte má plné ruce práce a nepotřebuje přidělovat další starosti.

Zavřela oči a zvažovala, co by mohla podniknout. Řekla otci, že má plán, ale ve skutečnosti žádný neměla. Jenom ji napadlo rozjet se do Londýna a Felicity konfrontovat.

Ale matka by krádež popřela. Jak jinak by mohla zareagovat? Copak by jí mohla Daphne dokázat opak, aniž by obrátila její dům vzhůru nohama? Za daných okolností nepřipadá tahle možnost v úvahu. Zato má spojence, jak tvrdila otcí. Aspoň to je pravda. Ale jak by jí mohl v téhle situaci pomoci?

Potřebuje záminku, aby se mohla k matce pozvat na čaj. Musí vymyslet zatraceně dobrý důvod, proč ji najednou chce vidět, protože v uplynulých letech se Felicity všichni svědomitě vyhýbali jako čert kříži.

„Tady jsi, miláčku,“ zahlaholil Hugo a vytrhl ji tím z myšlenek. Energicky vešel do skleníku, ve svých pětáctýřiceti šarmantní jako vždycky. Daphne se k němu otočila a celá se rozzářila.

Manžel se k ní sklonil a políbil ji na tvář. Potom si taky sedl. „Všude tě hledám. Konečně nesu dobré zprávy z New Yorku! Paul Drummond mi právě oznámil, že se mu podařilo prodat ten starý průmyslový areál dole na Manhattanu. A za výbornou cenu. Peníze se nám budou v Cavendonu hodit.“

„Tomu říkám báječná novina, Hugo!“ zvolala Daphne a její oči byly plné lásky. Hugo se velmi snažil, aby udržel nad vodou panství, které táhly ke dnu vysoké daně a spousta dalších potíží. Ona spolu s Hugem otcí pomáhala dát všechno do pořádku. Těšilo ji, že se manželovi vytratilo z tváře napětí, které se na ní poslední dobou usadilo.

„Otec ti bude nesmírně vděčný, stejně jako já. Děláš toho pro nás tolik, že ti nikdy nebudeme schopni dostatečně poděkovat.“ Na okamžik se odmlčela, než tiše dodala: „Tátu to určitě povzbudí. Dnes zjistil něco hrozného.“

„Co se proboha stalo?“ zeptal se Hugo a naklonil se k ní blíž. Vycítil z manželky neklid, který se jí nepodobal. Obvykle

byla plná elánu a pozitivně naladěná a nedala se ničím vyvést z míry.

„Otec si šel pro něco do sejfu a při té příležitosti zjistil, že chybí spousta šperků. Okamžitě mu bylo jasné, že je vzala moje matka.“

„Kdo jiný?“ přisvědčil Hugo. „Pouze hraběnka z Mowbraye ví, kde najde klíč. Pokud si dobře vzpomínám, tak tohle je jedno z pravidel, která se v rodině udržují po staletí.“

„Ano. Dále o něm ví majordomus. Ale můžu tě ujistit, že Hanson určitě neukradl diamantové náušnice, aby je věnoval dámě svého srdce.“

„On nějakou má?“ Navzdory vážnosti situace se Hugo neubrnil smíchu.

Daphne se smála spolu s ním a pak pokračovala: „Řekla jsem otci, aby se tím netrápil. Až bude pryč, dostanu je zpátky.“

„Jak to chceš udělat?“ Hugo tázavě povytáhl obočí. „Došlápeš si na matku a budeš trvat na jejich vrácení?“ Zavrtěl hlavou, než o něco tišeji dodal: „Obviniš ji z krádeže, protože šperky jsou majetkem jejího bývalého muže? Obávám se, že takové nařčení moc dobře nepřijme a ty se se zlou potážeš, zlato.“

„Máš naprostou pravdu, Hugo, a já jsem si toho dobře vědoma. Ale musím ji konfrontovat. Jinou možnost nemám. Zato mám spojenece.“

„Spojenec nespojenec, do Londýna pojedou s tebou. Rozhodně nedovolím, abys tam za daných okolností jela sama. Ne do Felicitina domu. Může tam být Lawrence Pierce a já nechci, aby ses musela potýkat ještě s ním.“ Zadumaně se na ni díval. „Kdo je ten tvůj spojenec, jestli se můžu zeptat?“

„Ale ber to jako důvěrnou informaci, Hugo. Otcí jsem nic neprozradila.“

„Nepovím to živé duši. Slibuju.“

„Wilsonová.“

Hugo chápavě přikývl. „Kdo jiný? Olive pro tebe má slabost. Vždycky ji měla a nevěřím, že je z chování tvé matky dvakrát nadšená. Na druhou stranu ji Felicity velmi dobře platí, tak proč by riskovala ztrátu zaměstnání?“

„Protože brzy bude pracovat pro mě jako moje komorná. Už za pár měsíců. Situaci v Charles Street považuje za neudržitelnou. Svěřila se mi, že chce dát výpověď. Což také udělala. Oznámila mé matce, že chce odejít do penze. Felicity ztropila povyk a odmítla ji pustit, ale Olive byla neoblomná a velmi odhodlaná. Hned jsem jí nabídla, jestli nechce pracovat u nás v Cavendonu, až bude volná.“

„Aha,“ zamumlal Hugo a pohodlně se opřel. Bystře zvažoval, kolik je bude nová komorná stát.

Jako by mu četla myšlenky, Daphne vyhrkla: „Nákladů se neboj, Wilsonovou zaplatím sama. Mám svěřenecký fond, z nějž hodlám hradit její mzdu.“

„Kdy tedy Wilsonová plánuje takzvaně odejít do penze a nastěhovat se sem?“ Věděl, že tohle se Felicity líbit nebude.

„Nejdříve v září. Takže máme spoustu času vypořádat se s matkou ohledně šperků.“

„Ať už bude tvoje matka tvrdit cokoli, Wilsonová nám poví pravdu. Proto ji přece nazýváš svým spojencem. Nebo snad ne?“

„Ano. Wilsonová jí každý den pomáhá s oblékáním, stará se o její šaty a dá se předpokládat, že i o šperky.“ Zahleděla se na něho a rychle dodala: „Tehle pohled znám, Hugo. Domníváš se, že mi Wilsonová měla o těch klenotech hned říct. Ale ona nemá ponětí, že matce nepatří.“

„Ona neví, že jsou rodinným majetkem?“ Znělo to pochybovačně.

„Jak by mohla? Můj dědeček z matčiny strany byl bohatý průmyslník a Wilsonová se určitě domnívá, že matka má klenoty od něho. Nebo od mého otce. Neexistuje způsob, jak by mohla vědět, že šperky, které nosí její paní, musí zůstat v majetku hraběte a není možné je získat, jenom si je vypůjčit.“

„To dává smysl.“ Hugo se zvedl. „Musím se na chvíli vrátit do kanceláře. Uvidíme se na svačině.“

„Kdepak, Hugo. Přijď v půl čtvrté do knihovny. Otec svolává setkání v úzkém rodinném kruhu. Budou tam jen děvčata, Miles a ty. Chce tě tam mít. Doufám, žes na to nezapomněl.“

„Vypadlo mi to z paměti, ale budu tam,“ odpověděl a políbil ji na tvář.

Jak pohnula hlavou, koupal se její obličej ve slunečním světle. Manželčin půvab ho zasáhl jako blesk z čistého nebe. Ve svých třiceti byla Daphne na vrcholu krásy. Třináct let, pomyslel si. Zdálo se mu nemožné, že už jsou spolu tak dlouho.

Otřel se rty o její tvář a pln náklonnosti jí stiskl rameno. Myslel na jejich děti. Genevřina věštba se naplnila. Cikánská dívka Daphne předpověděla, že porodí pět dětí. Což se také stalo. Jsou to Inghamové každým coulem – roztomilé holčičky a kurážní kluci. Velmi je miloval a nezřízeně rozmazloval. Ale proč ne? Spolu s Daphne jsou jeho život.

Vracel se do kanceláře a hlavu měl stále plnou své ženy. S přibývajícimi roky zrála jako dobré víno. Pomáhala otci řídit Cavendon a vedla si skvěle. V duchu se usmál, když si představil svou ženu jako „generála ve službě“, jak si říkala. A že byla kus generála. Nádherná zářivá blondýna s dlouhými vlasy. Krátké účesy z dvacátých let nejsou nic pro ni. A ty modré oči a pleť bez jediné chybičky. Mám štěstí, obrovské štěstí, připomínal si. Oba se těšíme pevnému zdraví a stále se milujeme. Učiněný zázrak.

ŠEST

Diedre stála uprostřed své ložnice a zvolna se otáčela. Očima nakrátko spočinula na svých oblíbených věcech. Na toaletním stolku stálo velké starožitné zrcadlo, které jí jako malé věnovala matka. Na posteli se povalovala sbírka krajkových polštářů, jež pro ni ušila paní Alice, a u zrcadla souprava kartáčů a hřebenů ze stříbra a želvoviny, dárek od otce k šestnáctým narozeninám.

Všechno to byly její milované věci stejně jako tenhle pokoj, který jí vždycky patřil a považovala ho za svoje útočiště. Velice ho postrádala. Posadila se ke starožitnému stolku z období krále Jiřího a oči jí zvlhly dojetím.

Nikdo ji z Cavendonu nevyháněl, nejezdila sem ze své vlastní vůle. Nevrátila se domů, protože dlouho truchlila a nepřála si, aby ji v tomto stavu někdo viděl.

Žal nad ztrátou člověka, jehož milovala po většinu svého života, byl velmi osobní, a proto jej musela držet v tajnosti. A protože o něm nebyla schopna mluvit, nikdo ji nedokázal utěšit. Možná by to svedl otec, jenž umí s druhými upřímně soucítit.

Otřela si slzy a hned jí bylo lépe. DeLacy zbožňuje přezdobené interiéry se spoustou serepetiček, zatímco ona dává přednost jednoduchému stylu. Zato se ráda obklopuje kusy kvalitního nábytku.

Tenhle stůl si ze zásob v podkroví vybrala před mnoha lety a stal se jejím nejoblíbenějším. Má spoustu přihrádek a šuplíků a desku z lesklé zelené kůže.

Náhle se přes ni přelila vlna milých vzpomínek a minulost jako by na ni dolehla plnou silou. U tohoto stolu si vedla svůj první deník, když byla ještě malá holčička, a složila zde i první milostný dopis. Psala tu domácí úkoly, protože byla vždycky svědomitá, i blahopřání k narozeninám a Vánocům.

Připadalo jí legrační, že jako malá měla ráda psací stoly, a tahle záliba ji dosud nepustila. V jejím bytě v Kensingtonu se najdou rovnou tři. To je její další nebe na zemi. Naštěstí si je může dovolit, protože dědeček Malcolm Wallace jí zřídil svěřenecký fond. Tohle privilegium mají jen ona a Daphne, protože dědeček Wallace, otec jejich matky, zemřel dřív, než se narodila ostatní děvčata.

Pohodlně se opřela a nechala oči bloudit po místnosti. Byla světlá a prostorná s pěkným arkýřovým oknem vybaveným sedátkem. O přívětivý dojem se postaraly stěny v jemném odstínu levandule a s nimi ladící hedvábné závěsy. Cítila se tu pohodlně a v bezpečí.

Nyní si vyčítala, jak byla hloupá, když v posledních letech nejezdila do Cavendonu častěji. Koneckonců tady vyrostla. Měla ráda zdejší dům i park, nemluvě o zahradách. Dějiny tohoto panství jsou dějinami Inghamových, a proto jsou její součástí.

Otce se trochu dotkla, že se mu vyhýbala. Uvědomila si to až v okamžiku, kdy se s ním po příjezdu sešla v knihovně. Sice mluvil jakoby v žertu, ale zaslechla v jeho hlase smutek. Ale jen na chvíli. Ve skrývání svých pocitů je její otec hotový mistr. Mockrát ji napadlo, že by z něho byl výborný herec.

Připomněla mu, že se často scházeli v jeho londýnském domě. Se smíchem ji poučil, že to je něco jiného.

Zjevně ho potěšilo, když dnes přijela, a úplně se rozplýval. Přece jenom je jeho nejstarší dcera, prvorozená holčička. Na odchodu jí připomněl, aby se před odpoledním čajem zastavila v knihovně.

Pochopitelně se tam dostaví. I na svačinu. Diedre doufala, že se jí podaří vyprovodit domů pratetu Gwendolyn, aby si s ní mohla promluvit a svěřit se jí se svými problémy. Nepatrně si povzdechla a kousla se do rtu. Když o tom teď přemýšlí, zdají se jí její potíže nepřekonatelné. Její dobrý přítel Alfie ji nedávno varoval, že ji na ministerstvu války, kde pracuje, čekají potíže. Ale nic dalšího nevěděl. Netušil, kdo za tím stojí a proč.

Ani ona nemá ponětí, kdo na ni má pífku. Diedre svou práci milovala. Proto na ministerstvu zůstala i po skončení ozbrojeného konfliktu. Nastoupila v roce 1914, kdy jí bylo jednadvaacet let. Teď je jí třiatřicet a práce je celý její život. Bez ní bude ztracená.

Alfieho sdělení s ní otřásl. Šokovalo ji. Nemohla tomu uvěřit. Nechtěla, aby ji vyšachovali. Děsila ji pouhá představa. Zničilo by jí to život – tedy to, co z něj zbylo, když její jediná opravdová láska zemřela.

Proto na Alfieho naléhala, aby jí řekl všechno, co ví. Jak se ukázalo, moc toho nebylo.

Jako první se o tom doslechla jeho sestřenice Johanna Ellsworthová, která to okamžitě donesla Alfiemu. Požádala ho,

aby Diedre upozornil, že jí hrozí potíže. Johanna měla velmi dobré styky a pohybovala se v politických kruzích.

„Je to jenom drb,“ prohlásil minulý týden Alfie. „A ty přece nic neznamenají.“

Diedre napadlo, že to něco znamenat *musí*. Podle mnohých totiž není kouře bez ohýnku.

Zaměřila se na slovo *drb*. Kdo jej začal šířit? A proč? Copak na ni má někdo spadeno? Nějaký konkurent? Nebo má na ministerstvu nepřítel? Nebo mimo něj? Pokouší se jí někdo nahnat strach? A pokud ano, tak proč? Součástí její práce bylo pokládání otázek. Teď je dávala sama sobě a lámala si hlavu. Alfie naznačil, že nejspíš udělala vážnou chybu v úsudku.

Jednu věc věděla jistě. Její nadřízení jsou s její prací spokojení. Jestli ji začal na ministerstvu někdo pomlouvat, pak někdo z těch, kteří stojí nízko na pomyslném žebříčku.

Prateta Gwendolyn jí určitě pomůže, protože má konexe na britskou vládu. Zná každého, kdo něco znamená. Mnozí ji považují za svou přítelkyni. Jestli se někdo dostane k jádru věci, pak je to lady Gwendolyn. Spousta lidí je jí zavázána.

Kromě toho jsou si velmi podobné a tím pádem hodně blízké. Prateta Gwendolyn byla ochotná kdykoliv ji vyslechnout, říct jí svůj názor a udělit dobrou radu. Diedre se nemohla dočkat, až se jí svěří. Bude to nebetyčná úleva.

SEDM

Henry Hanson seděl ve své kanceláři v přízemí Caven-
donu. Spokojeně se rozvaloval na pohodlné židli, zatímco mu komoří opětovně předčítal menu na sobotní večeři. Jako obvykle je sestavila lady Daphne, a co se jeho názoru týkalo, jídelníček neměl chybu. Jak by také mohl, když pocházel z hlavy jeho oblíbenkyně, která podle něj snad ani nemohla udělat něco špatně.

Jako předkrm vybrala studenou pórkovou polévku, po níž se bude podávat mořský jazyk s omáčkou s petrželí a kapary. Jako hlavní chod bude jehněčí s čerstvým zeleným hráškem z vlastní zahrady a růsti, smažené bramborové placky. Jsou krásně křupavé, pocházejí ze Švýcarska a v domácnosti je představil pan Hugo. Všem okamžitě zachutnaly.

Pohlédl na vinný lístek, který po ránu sepsal pan hrabě, a spokojeně se usmál. Lord Mowbray si jako obvykle vybral svoje nejoblíbenější značky, ale Pouilly-Fuissé se výborně hodí k rybě a Pomerol dokonale doplní hlavní chod.

Hrabě na kartičku dopsal, že výběr šampaňského nechává na Hansonovi. To bude servírováno k dezertu. Majordoma ihned napadl Dom Pérignon, ale do vinného sklípku zajde později.

Zvedl se, přešel k oknu a podíval se na modrou oblohu. Panoval nádherný slunečný den a on doufal, že počasí ještě pár dní vydrží. Ale když o tom tak přemýšlel, usoudil, že déšť by nic nezkažil. Štěstí se totiž rozpustit nedá.

Rozhodnutí pana hraběte uspořádat po šesti letech rodinné setkání Hansona nadchlo. Polovina července mu připadala jako ideální volba.

Připomnělo mu to staré zlaté časy, kdy bylo se světem ještě všechno v pořádku, v létě se tančilo a na panství se sjížděli lidé ze širokého okolí. Avšak zítra se tu sejde jenom rodina.

Naposledy se sešla na svatbě Milese a Clarissy Meldrewové. Nádherná příležitost, avšak vztah těch dvou se později zvrtil. Bylo mu Milese velice líto. Takové chování, jaké předváděla slečna Meldrewová, si nezasloužil.

Aristokratka, já se picnu, pomyslel si s náznakem snobismu smíšeného s hněvem. Novodobí zbohatlíci, zavřel si pro sebe. Titul si koupili. Těžko se mohou vyrovnat dědici hrabství starého několik staletí. V Milesových žilách proudí modrá krev, je šlechtic každým coulem. Zato ta jeho je nicka. Každému to názorně předvedla. Se vší parádou. Někdy ho napadlo, co ta káča ještě provede, aby Milese naštvála.

Čtyřiašedesátiletý Henry Hanson pracoval v Cavendonu třicet osm let. Tohle panství a Inghamovi představovali celý jeho život. Oběma byl zcela oddán.

Přijel sem v roce 1888, tehdy mu bylo šestadvacet let. Najal ho známý majordomus Geoffrey Swann, jenž vycítil jeho skrytý potenciál. Hanson začínal na pozici druhého komořího a rychle se učil.

Když o deset let později Geoffrey Swann nečekaně zemřel, pátý hrabě, David Ingham, mu nabídl místo majordoma. Hanson je ochotně přijal a nikdy se neohlížel nazpátek. Pátý hrabě mu bezvýhradně věřil stejně jako jeho syn, Charles Ingham. Mnohokrát jim dokázal svoji loajalitu.

Není proto divu, že se mu hrabě nedávno svěřil s pravým důvodem svolání rodinného setkání. Hanson slíbil, že o něm nikomu nic neřekne, a Charles věděl, že se může na jeho slovo spolehnout.

Stejně obeznámeni s pravým stavem věcí budou i Daphne a pan Hugo a bezpochyby všichni Swannovi. Těm nikdy nic neujde. Takhle to tady zkrátka chodí od časů Jamese Swanna, pobočníka Humphreyho Inghama, jenž se stal prvním hrabětem z Mowbraye a postavil Cavendon Hall.

Swannovi jsou lidé pevných zásad. Sám se o tom nesčetněkrát přesvědčil, protože s nimi strávil spoustu času. Co by si Inghamovi bez nich počali? Pánbůh ví. On osobně je za jejich existenci vděčný.

Odvrátil se od okna. Usoudil, že zajde do vinného sklípku a prohlédne si zásobu šampaňského. Ale Dom Pérignon je nepochybně nejlepší. Taky se zastaví za kuchařkou a zeptá se jí, jestli má všechno připravené na sobotní večeři. Vaří jedna báseň. Talent podědila od své tety, Nell Jacksonové. Zítra se u stolu sejde devatenáct lidí, takže musí být po celý čas zručná, pohotová, rychlá a připravená. Je to schopná mladá žena, ale minulý týden se mu svěřila, že má z tak velké akce trochu obavy. Věděl, že zbytečně, ale teď ji musí především povzbudit.

Vyšel z kanceláře. Přemýšlel o Nell, Susiině tetě. Její odchod do důchodu ho mrzel, ale po tolika nekonečných hodinách strávených u sporáku, kdy po většinu svého života den po dni vyvářela Inghamovým, ji začaly zlobit nohy. Měla je pořád oteklé, červené a bolavé. Také ji hodně trápila záda.

Odchod do penze byl nakonec jediným řešením, ale Nell stále žije ve vesnici Little Skell a je s ostatními v kontaktu.

A tak díky Susie Cavendon o talent Jacksonových nepřišel. V mnoha ohledech se podobala své tetě a to nejenom kuchařským umem. Byla vyšší, statnější a občas ohromná komediánka, která dovedla ostatní rozesmát.

„Zdravím, pane Hansone!“ zvolala, sotva vkročil do kuchyně. „Jdete právě včas na šálek čaje. Co si k tomu dát pár sušenek?“

„Děkuji vám, paní kuchařko, takovou nabídku neodmítnu,“ odpověděl a posadil se. „Jenom jsem se zastavil, abych vám řekl, abyste si s tím zítřkem nedělala hlavu. Však vy to zvládnete. Nemám nejmenších pochyb, Susie. Služebnictvo je dobře vytrénované a bude vám k ruce.“

Mladá žena se rozesmála a nalila čaj do dvou šálků. „Tetička Nell mi ráno říkala totéž. Zašla jsem za ní dolů do vsi. Taky mě uklidňovala.“ Susie se usmála a dodala: „Prohlásila, že jsem daleko lepší kuchařka, než kdy byla ona. Věřil byste tomu? Že kdybych odjela do Londýna, snadno bych sehnala práci i v Ritzu.“

„Myslím, že má pravdu,“ odpověděl upřímně Hanson. Nell byla dobrá kuchařka s letitými zkušenostmi, ale Susie při vaření zapojuje víc fantazii, což ji posouvá do úplně jiné kategorie.

Mlčky usrkávali čaj a pochutnávali si na sušenkách. Potom se Susie tázavě podívala na Hansona. „Žádné služby momentálně nehledáme, že ne, pane Hansone?“

Zamračeně na ni zíral. „Proč se ptáte?“

„Protože moje kamarádka Meg Chalmersová právě přišla o práci. Několik let byla komornou ve Fullerton Manor. Teď rodina sídlo uzavírá. Nadobro. Stěhují se do svého londýn-

ského domu. Všechen personál dostal výpověď. Ti lidé jsou z toho špatní a zoufale shánějí novou práci.“

Hanson se cítil, jako by právě schytl ránu bucharem do žaludku. Pochopitelně se doslechl, že jsou na tom Fullertonovi špatně, ale netušil, že až takhle. Další aristokratická rodina jde ke dnu, pomyslel si a tiše odpověděl: „Ne. Momentálně ne.“ Víc to nerozváděl.

Věděl, že Cavendonu nic podobného nehrozí. Ujistila ho o tom lady Daphne. Přesto si dělal starosti, i když věděl, že by mu nikdy nelhala. Poslední dobou se hodně šetřilo a lady Daphne začala používat novou frázi: „Držíme se rozpočtu,“ říkala a Hanson se pokaždé přikrčil.

Avšak manželé Stantonovi jsou chytří a pod jejich vedením běží Cavendon úsporně a efektivně. Ne že by hrabě byl nevýkonný a rozhazovačný, ale po srdečním infarktu, který ho loni postihl, se zdál poněkud pomalejší.

Pan Hugo trval na tom, že převezme záležitosti do svých rukou, a stejně tak Miles. Pracovali společně a byl z nich dobrý tým.

Loni Miles požádal Hansona, jestli by mu nepředal pár zkušeností ze svého oboru, a on se s ním ochotně podělil o svoje poznatky. Poskytl mu krátký kurz správy domu včetně údržby zařízení. Všechno totiž chce svoje – od olejomalb přes stříbro až po vzácné starožitnosti.

V galerii visí mimořádné mistrovské kousky, například Constable, Gainsborough a Lely. Tito významní portrétisté zpodobnili mnohé z hraběcích předků a ve sbírce nechyběla ani díla od Canaletta, Van Dyka a Rembrandta. „Další bezpečnostní síť, kterou pro nás vytvořily předchozí generace,“ poznamenala lady Daphne minulý týden k Milesovi. Úkosem se na ni podíval. „Ty bys některý z nich prodala?“ Znělo to zděšeně. Hanson vzpomínal, jak mu tiše odpověděla: „Kdyby nic jiného nezbývalo, tak ano.“

On sám tehdy nevydržel a zvolal: „Na to určitě nikdy nedojde, lady Daphne.“ Očima k ní vyslal varovný signál.

Okamžitě pochopila. Usmála se na bratra a zamumlala: „Situace se zlepšuje. Hugovi se podařilo prodat některé z našich investic, a tak máme peníze v bance.“ Nato se otočila k Hansonovi. „Co kdybychom pokračovali v podkroví? Ukážeme Milesovi naše vzácné starožitnosti.“

„...o nedělním obědě,“ říkala zrovna Susie a vytrhla tím Hansona ze zadumání.

Přikývl a pohotově odpověděl: „Bude podáván formou bufetu, jak jsme se dohodli. V létě jsme ho tak řešili vždycky. Byly to nádherné časy. Ale to odbočujeme. Jídelníček od lady Daphne berte jako základ, který můžete doplnit vlastními nápady, jestli chcete. Třeba uzeným lososem nebo chřestem.“

Ještě chvíli probírali jednotlivé možnosti a pak Hanson zamířil do vinného sklípku, aby vybral šampaňské na zítřejší večeři. Definitivně se rozhodl pro Dom Pérignon.

OSM

Tiché zaklepání Diedre přimělo napřímít ramena. „Dále!“ zvolala a plna očekávání pohlédla ke dveřím.

Na prahu se objevila Dulcie a Diedre užasla nad tím, jak vyrostla do krásy. Velice se podobala Daphne, když byla v témže věku. Jako by jí z oka vypadla.

Diedre se usmála, zvedla se ze židle a přešla ke dveřím, aby sestru objala. Na okamžik ji k sobě přitiskla a pak ustoupila stranou.

Očividně svým gestem Dulcii zaskočila. Když byla dítě, Diedre jí naháněla strach.

Teď se na ni znovu usmála. „Za ty dva roky, co jsme se neviděly, z tebe vyrostla opravdová kráska, Dulcie. Vypadáš úplně jako Daphne, když jí bylo osmnáct. Neuvěřitelná podoba.“

Mladší sestru tím zaskočila ještě víc. Zmohla se na pouhé přikývnutí. Jakmile se vzpamatovala, zavrtěla hlavou. „Co se s tebou stalo, Diedre? Vždycky jsi mě měla plné zuby a říka-

las mi nepěkné věci. Copak bereš nějaké prášky, abys byla hodná?”

Diedre se na ni nechápavě podívala a pak vyprskla smíchy. „Koukám, žeš brala lekce od pratety Gwendolyn.“

„Kdepak. Učila jsem se od tebe,“ opáčila pohotově Dulcie. „Není nad to přiučit se rovnou od mistra.“

„Svatá pravda,“ odpověděla Diedre a v hlase se jí ozýval smích. Před pár lety by se jí Dulciin postoj a komentáře do-tkly, ale teď už ne. Smrt její lásky ji změnila. Nyní přistupuje k životu úplně jinak. Je laskavější a vlídnější. Když se utápěla v tom nejhlubším zármutku, poučila se hodně o li-dech i sama o sobě. Smrt obrousila její hrany. Ztráta ji naučila soucitu.

„Asi jsem na tebe bývala hodně ošklivá, když jsi byla malá, že?”

„To bych řekla!“ přisvědčila ostře Dulcie. Vešla do místnosti a sedla si na židli u arkýřového okna. „Ať jsem udělala cokoli-v, podle tebe to vždycky bylo špatně. Bylas protivná a říkala jsi mi hnusné věci. Například jsem pro tebe byla drzá dámička.“

Diedre zavrtěla hlavou. Sama za sebe se styděla. „To ode mě opravdu nebylo hezké. Zřejmě jsem procházela nějakým po-divným obdobím.“

„O tom pochybuju, protože taková jsi byla odjakživa. Ško-dolibá až běda. Aspoň vůči mně. Ale svým způsobem jsi mě zocelila, což mi jediné prospělo,“ odpověděla Dulcie na ro-vinu, jak bylo jejím zvykem. „Nikdy jsem ti nezavdala důvod být ke mně krutá. Bylo mi jenom pět, malá holčička.“

„Velmi mě to mrzí, Dulcie,“ přiznala upřímně Diedre. Usa-dila se ke stolu a pohlédla na sestru. „Nesnesu pomyšlení, že jsem s tebou zacházela tak hrubě. Že jsem byla tak protivná a zlá. Přijmeš moji omluvu? Můžeme být kamarádky?”

„Asi ano. Záleží hlavně na tobě. Ty tvoje staré manýry bych teď už nesnesla.“

Diedre by se ráda zasmála její prostořekosti, ale místo toho polkla a prohlásila: „Slibuji, že tě nebudu slovně týrat. Anebo tě jakkoliv rozčilovat.“

„Dobře.“ Dulcie se na ni významně podívala. „Proč jsi na mě najednou tak hodná?“

„Protože se mi líbíš. Ne, mám tě ráda. Jsi moje sestra a měly bychom držet při sobě. Být si blízké. Bližší než v minulosti.“

Dulcie vytušila, že Diedřina vstřícnost není jen tak, a moc by ji zajímalo, co za tím vězí. „Nevěřím vlastním uším. Dondávna jsi se mnou jednala jako s jedovatým hadem.“

Diedre se zatvářila mrzutě. Cítila, jak se jí svírá hrud'. Jak se mohla tak zavrženíhodně chovat k malé sestře? Najednou sama sobě nerozuměla. A pak jí to došlo. Tehdy byla nešťastná, hádala se s rodinou a vztek si vybíjela na benjamínkovi. Hanba jí svázala jazyk. Zdálo se, že jí tenkrát měli všichni plné zuby. Posmutněla.

„Nějak jsi sklesla,“ podotkla po chvíli Dulcie. „Co je ti? Stalo se něco, Diedre?“

Ze sestřina hlasu zaznívala taková starost, že se Diedre začala cítit ještě hůř. Po krátkém mlčení přiznala: „Stydím se za to, jak jsem se k tobě chovala. Koneckonců jsi tehdy byla malé děcko, jak jsi mi správně připomněla.“

„Třeba jsi na mě trochu žárlila, protože mě otec rozmazloval.“

„Možná ano,“ přikývla. Před třinácti lety se potýkala s mnoha problémy a žárlivost byla jedním z nich.

„Byla jsem jeho miláček a pořád jím jsem,“ prohlásila Dulcie a tvrdě se na sestru podívala.

Diedre se pouсмála. „Náš milovaný tatínek je mazaný až běda a vždycky takový byl. Postará se, aby se každá z nás čtyř cítila nadřazená těm ostatním – a tak jsme miláčkové všechny. Ve skutečnosti nás má rád všechny stejně.“

„Pravda. To se o Felicity říct nedá. Dávno mi není matkou. Je divná. Prý za to může ten její řezník Lawrence Pierce. Co si o tom myslíš ty? Opravdu je to blondatý Adonis s uhrančivým pohledem, ozdoba všech večírků, žádoucnější než filmová hvězda?“

Diedre vyprskla smíchy. „Páni, ty se ale dovedeš barvitě vyjádřit. Určitě jsi něco pochytila ode mě i od tety Gwendolyn.“

„Mám to brát jako kompliment?“ zeptala se Dulcie a povytáhla světlé obočí.

„Naše prateta by to jako kompliment určitě brala. Mám dojem, že je na svoji výřečnost dost pyšná, přestože bývá občas kousavá. Stejně jako já.“

„Nejspíš to tak bude. Setkala ses někdy s tím Felicitiným panákem na hraní?“

„Jednou nebo dvakrát na začátku jejich vztahu. Těsně po vypuknutí války. Ano, vypadá velmi dobře, má spoustu šarmu, ale taky je nadmíru domýšlivý. Všichni tvrdí, že je vynikající chirurg. Ale doktoři jako on, kteří zachraňují životy a svým způsobem dělají zázraky, bývají egomaniaci. Domnívají se, že by je ostatní měli uctívat na kolenou.“

„Něco takového jsem už slyšela a na Boha sis v naší rodině vždycky hrála ty, Diedre, pokud tě to zajímá.“

„Nezajímá. A tys byla podle mě zanedbané dítě – alespoň ze strany matky. Ostatní tě zbožňovali a všemožně se snažili ti ji vynahradit. Přesto se Felicity tenkrát chovala divně a v myšlenkách byla jinde.“

„Umím si dobře představit, kde. V duchu se viděla, jak ji přerezává zkušený chirurg. Ale ne skalpelem.“

Diedre na ni zírala s vyvalenýma očima a horko těžko potlačovala smích. „Už tě někdy napadlo, že by ses stala spisovatelkou, Dulcie?“

„Občas. Ale studuji dějiny umění. Miluji obrazy. Taky mě napadlo, že si otevřu uměleckou galerii, až vyrostu.“

„Podle mě už jsi vyrostla. A je to výborný nápad. Už dorazila DeLacy?“

„Ano. Před chvílí jsem ji slyšela brečet. Šla jsem ji utěšit. Myslím, že svého rozvodu lituje. Řekla jsem jí, aby se sebrala a hodila se do pucu. Tak se vzchopila a prohlásila, že je ráda zase mezi námi. ‚Uprostřed klanu Inghamových,‘ prohlásila doslova.“

„Mám za ní zajít? Je v pořádku?“

„Nepochybně ano. Když jsem odcházela, vybírala si, co si vezme na sebe, takže za ní nemusíš.“

„Proč jsi vlastně za mnou přišla, když jsem se k tobě chovala tak hrozně?“

Dulcie si stoupla před sestru. „Chtěla jsem zjistit, jestli mě pořád děšíš. Naštěstí ne a dost se mi ulevilo. Mohly bychom být pro změnu kamarádky. Ostatně jsme sestry...“ Nechala větu významně doznít, přešla ke dveřím a otevřela je. „Jdu se připravit.“

„Taky bych měla. Uvidíme se dole,“ odpověděla Diedre. Najednou se cítila mnohem líp. Rozhovor s Dulcií pročistil vzduch.

Navíc byla z nejmladší sestry unesená. Už jako dítě byla roztomilá a vyrostla z ní opravdová kráska. Má v sobě přirozenou noblesu. Světlé vlasy nosí v délce po ramena. Něžnému obličejí dominují plné rty, vysoké lícní kotí a klenuté oblouky obočí. Silně připomíná Daphne, když byla v jejím věku.

Má v rukou všechny trumfy, pomyslela si Diedre cestou k šatníku. Dotáhne to daleko, naše malá Dulcie.

DEVĚT

DeLacyiny slzy vystřídala zlost. Vyndávala ze skříně jedny šaty za druhými a znechuceně je odhazovala na postel. Nemá tu nic, co by se jí líbilo. Jsou to samé staré hadry, dávno vyšlé z módy. V nich žádnou parádu nenadělá.

Zírala na ně, jak jsou rozházené po posteli, když vtom někdo zaklepal. Dřív než stačila promluvit, Miles se hrnul dovnitř.

„Přišel jsem se na tebe podívat. Propána, DeLacy, ty ještě nejsi převlečená?“ zvolal maličko podrážděně.

„Protože nemám co na sebe,“ zakvílela a nešťastně se podívala na bratra. „Přivezla jsem si nějaké šaty na večer, ale s těmi denními jsem se neobtěžovala.“ Bezmocně se odmlčela.

Miles přistoupil k lůžku a začal si prohlížet jednotlivé modely. Nakonec zvedl ty ze světle šedého a bílého hedvábí s na-

bíranou sukní, hranatým výstřihem a splývavými rukávy. „Tyhle vypadají stylově. Na tvém místě bych si je vzal.“

„Z tvých úst zní tahle rada zvláště, Milesi, protože jsi muž. Bezpochyby ti padly do oka, protože je ušila Cecily.“

Přikývl a lišácky se usmál. „Samozřejmě. Má nenapodobitelný styl. Proto je tak úspěšná.“ Všiml si, že DeLacy sevřela rty, a věděl proč. Cecily a DeLacy dávno nejsou kamarádky a léta se nevidají.

Podíval se na hodinky. „Dělej, oblékni se! Jsou opravdu pěkné, Lacy, a rozhodně nevypadají *de mode*. Vezmeš si k nim nějaké šperky a hned budou působit úplně jinak. Sofistikovaně.“

DeLacy si povzdechla. „Zřejmě nemám na vybranou. Dobře, vezmu si je. Ale nemám čas zazvonit na Pam a čekat na ni. Musíš mi pomoci ty.“ Zatímco mluvila, popadla šaty a odpěchala s nimi do koupelny. „Počkej na mě, Milesi, prosím. Nikam neodcházej.“

„Zůstanu tady,“ slíbil. Přikročil k oknu a zahleděl se ven. V dálce uviděl jezero, po jehož hladině pluly dvě labutě. Kdysi je zde vysadil jeho předek, Humphrey Ingham, a od té doby jsou nezbytnou součástí Cavendonu na památku Jamese Swanna, nejvěrnějšího poddaného i přítele, jakého první hrabě kdy měl. Jeho potomci dělají čest svému jménu po více než sto sedmdesát let.

„Hotovo!“ vykřikla DeLacy a znělo to vesele. „Kdybys mi mohl zapnout knoflíčky, Milesi. Ještě si vezmu perly a náušnice a můžu jít.“

Ochotně jí vyhověl. „Ty šaty ti vážně sluší. Mimo chodem, napadlo mě, že byste se měly s Cecily usmířit a zase se přátelit.“

„Zkoušela jsem to. Mokrát. Dokonce jsem se zeptala její tety Dorothy, jestli si u nich smím koupit šaty. Pokaždé mě odmítly. Nehnula jsem s nimi ani o píd.“

„Možná se Ceci nechá obměkčit, když ji o to požádám,“ zamumlal Miles a zapnul poslední knoflíček. „Později si s ní promluví.“

„Ona je tady?“ užasla DeLacy a otočila se k bratrovi. „A mluví s tebou?“ Nevěřila vlastním uším.

„Kupodivu ano,“ odpověděl opatrně Miles.

„Nemůžu tomu uvěřit! Myslela jsem, že s tebou do smrti neztratí ani slovo. Proč jsi mi neřekl, že tu bude?“

Miles si povzdechl. „Měl jsem strašnou spoustu práce. Nic jsem před tebou netajil. Ale pospěš si, prosím. Nesmíme nechat otce čekat.“

„Ještě vteřinu. Hned to bude.“ DeLacy pospíchala k prádelníku pro šňůru perel. Pověsila si ji na krk a pustila se do hledání náušnic.

„Později si s Cecily promluvíme a možná se mi ji podaří obměkčit,“ opakoval Miles. „Vždyť už je to šest let. Třeba si taky přeje začít znovu. Mám se o to pokusit?“

„Ano, Milesi, udělej to. Hlavně žádné vzájemné výčitky. Myslím tím házení viny. Toho jsem si v poslední době užila dost.“

„Od Simona?“ zeptal se bratr.

„Ano, ano, ano. Dávno jsem zjistila, že si strašně rád na něco stěžuje. Momentálně mi s gustem předhazuje, že za krach našeho manželství můžu já.“

„A můžeš?“

DeLacy se na něho podívala a potřásla hlavou. „Možná ano. Anebo taky ne. Upřímně řečeno, podle mě za to žádný z nás nemůže. Prostě se to stalo a... dopadli jsme, jak jsme dopadli. Víme, že si ho nemůžu znovu vzít, i když si to přeje. Zkrátka to nejde.“

„Mě o tom ujišťovat nemusíš. Víme přesně, co tím myslíš. Když vztah nefunguje, prožíváš peklo na zemi.“

Přestože Miles řekl DeLacy, že jí to moc sluší, měl o ni strach. Příšerně zhubla, připadala mu až vychrtlá. Stále byla pohledná, ale účes z krátkých vlasů jí vůbec neseděl. Tyhle vystříhané hlavy se mu u dam ani trochu nelíbily. Připadaly mu příliš mužské. Napadlo ho, že by dokázal Cecily přimět, aby se zase stala kamarádkou jeho sestry. DeLacy by to prospělo. Společně kráčeli ze schodů a on si předsevzal, že DeLacy po-